

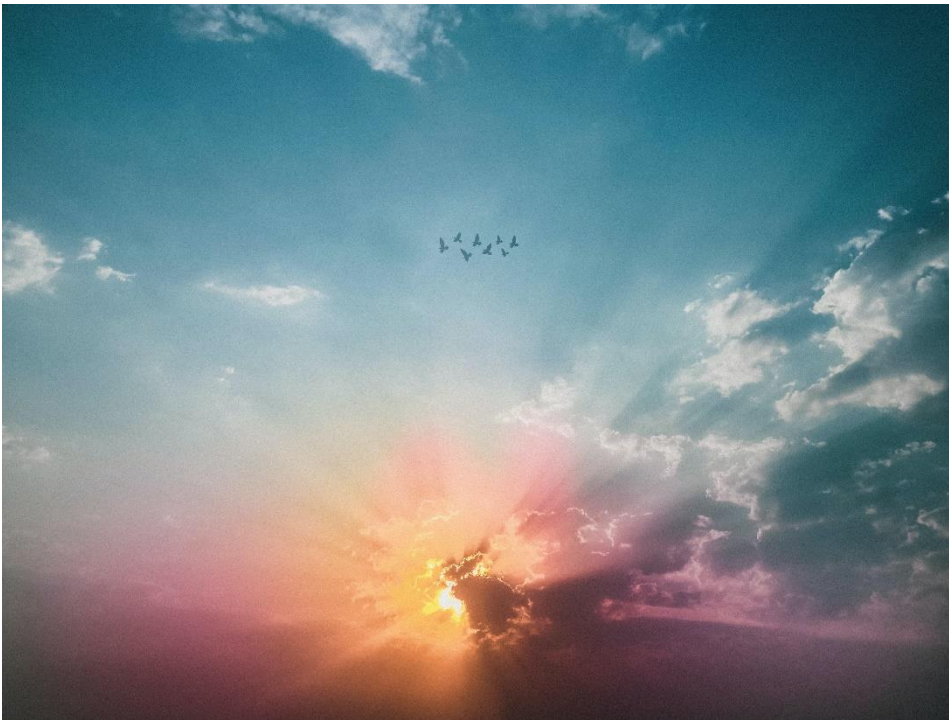
Eucharisztia

- Hálát adunk

15. tábla

„Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103, 2)

Az Eucharisztia az egész keresztény élet forrása és csúcsa. A kereszténység a hála vallása, mert olyan Istene van, aki jóságos és Atya. A teremtett világ, és benne a mi parányi életünk nagy ajándék, az örök Isten nagyságának, végtelen szeretetének, kreativitásának, könyörületességének bizonyítéka. Alanyi jogon semmi nem „jár” Istentől, fel kell számolnunk a magától értetődőségeket! Legyünk olyanok, mint a gyermekek, akik nap mint nap rácsodálkoznak a világra, és örülnek az ajándékoknak.

A hálaadás egyik feltétele a szabadság: ahol csupán természetes folyamatok vannak, ahol az okozat természetesen fakad az okból, ott nem hangzik el a szó: köszönöm. A föld nem hálás az esőnek, a virág a napsugárnak. Egyedül a szeretet képes kilépni a sorsszerűségből. A hála másik feltétele az alávetés. A hálás

lelkület ellensége a büszkeség. Van, aki egyáltalán nem fogad el ajándékot. Van, aki elfogad, de kínos pontossággal viszonzza. Végül van, aki minden ajándékra értékesebb ajándékkal válaszol, csak hogy fölényét megőrizze. Valójában nem engednek teret a szeretetnek, valódi szeretet nincs hálaadás nélkül.¹

A világ dolgainak nemcsak önértékük, hanem jelkép-értékük is van. Mind-mind Istennek kis prófétái, akik Isten megbízásából az örömhírt hozzák Róla, tulajdonságairól és szándékairól, hogy azáltal még nagyobb szeretetre gyűjtsanak bennünket Iránta.

¹ Halász Piusz O. Cist.

Álltál-e már egyszer zivataros, viharos éjszakában az ablaknál, és szemlélted a természet színjátékát, ahogy a fák koronáit tépi a szél, a földig hajlítja őket, ahogy száguldanak a felhők, és a kékesfekete eget tüzes villámok szaggatják?... Megízlelhetted egyszer talán egy magányos, áhítatos csendbe burkolt rengetegben a természet hatalmát? Feletted a hatalmas bükkfák lombsátra, melyben a szél játssza melódiáit, körötte madárdal és bogárzűmmögés, lépteid itt-ott őzet vagy félénk nyulat riasztanak fel.

Nem úgy érezted magad ezekben az órákban, hogy ujjongó Te Deumot, hálás Gloria in excelsis Deo-t kellene énekelned, mert valami arra kényszerít, hogy add kölcsön a természetnek a hangodat, a nyelvedet? A teremtés embereket keres, akik a papi Benedicítét helyettük az ajkukra veszik.

De nemcsak csillagok, erdő és virágok vannak azért, hogy Istent dicsérjék és megdicsőítsék, a kultúra és az ipar termékeinek is ugyanez a vágyuk. A kohó, az autó, a telefon és a rádió is szeretnének dicsérő éneket énekelni a bölcs és mindenható Istennek! Nekünk, a műszaki civilizáció embereinek meg kellene tanulnunk, hogy a kopogó írógépnek, a gyárak szirénáinak is adjuk kölcsön a hangunkat, hogy ezeknek a civilizációs termékeknek is a papi közvetítői legyűnk a Teremtőhöz. Csak így teljesül az ő létük értelme is!”²

„A szentmise fő imádsága, a miseliturgia magva a hálaadó imádság: Méltó és igazságos, illő és üdvös, hogy hálát adjunk neked Urunk, szentséges Atyánk, mindenható örök Isten. A szentmise hálaadás a Mennyei Atyának azért, amit Jézus Krisztus által tett velünk.”³

Jézus szívének forró imádságát az Atyához beleépítette a szentmisébe:

„Hálát adva áldást mondott...”

Minden, ami szép és értékes az életemben, Isten ajándéka. De mit adhatok cserébe én, hiszen olyan szegény vagyok? Jézus Krisztust. Ez a hálaadás legmagasztosabb formája, melyet Jézus

saját testével és vérével fogalmaz meg. Ő a megtestesült hála és valahányszor a szentmisében Őt adjuk az Atyának, akkor csodálattal eltelt hálát adunk legnagyobb tetteért, a megváltásért.⁴

² Nailis: Szentség a hétköznapokban, Magyar Schönstatt-Családmozgalom, Óbudavár, 1995

³ Tilmann Beller: A szentmise mint életmise, Család élő szentély, Családakadémia, 2003. 21. o.

⁴ Halász Piusz O. Cist.

„A madár lehajtja fejét a vízhez, és aztán felemeli a fejét, úgy iszik. Nekünk is fel kell emelnünk szemünket az égre, meg kell ízlelnünk és meg kell köszönni Isten minden jószágát.” (Joseph Kentenich)

Mégis olyan nehezünkre esik a köszönet, a hála kimondása, nagy a veszély, hogy elsősorban a negatív eseményeket látjuk, kritizálunk. Sokunknak intellektuális élvezetet okoz ezek kitárgyalása, részletezése, újra-és újraszemlélése. Ha a szép asztalterítón egy folt esik,

könnyebb a csúnya pecsétet nézni, pedig mellette van a sokkal nagyobb tiszta felület, amit figyelmen kívül hagyunk. A legtöbb ember pontosan így éli az életét. Csak a nehézségeinkre, problémáinkra, személyes konfliktusainkra és sérelmeinkre koncentrálnak, miközben azt a rengeteg szépet, jót, ami az életünk része, észre sem vesszük. Ne engedjünk ennek a kísértésnek! Isten apró és már számunkra magától értetődő jeleket használ arra, hogy szeretetét megmutassa a hétköznapiakban. Meg kell látnunk ezeket, hálásnak kell lennünk értük. „Örömünk az örök értékek birtoklásából ered. Örvendünk a hit természetfeletti ajándékainak. Hálásak vagyunk, hogy a körülöttünk levő zűrzavar ellenére hűségesen megkapaszkozhatunk a személyes Isten létezésébe vetett hitünkben, a lélek örök túlvilági életében, a halál utáni igazságtételben. Ez a mi, keresztény módszerünk az élettel való megbirkózásra. Új világot kell felépítenünk, amelyben a hálnak állandó és kiemelkedő helye van!”⁵

Jézus szándéka, hogy az Eucharisztia, a hálaadás legyen életünk forrása és látásmódja.

Ha mint házastársak egymással kapcsolatban is a hiányra fókuszálunk, ezek miatt hosszan bosszankodunk, zsörtölődünk, akkor megkeseredünk. Hasonlóakká válunk a ganajtúró bogárhoz, aki a szemetet, a piszkot gyúrja. Ehelyett törekedhetünk az aranyásó mentalitásra, aki fáradhatatlanul keresi az értéket, a kincset; és a salakot, szemetet egyszerűen félresöpri. Természetesen mindannyiunkban vannak hibák, gyengeségek, ezek az emberi természet normális velejárói, kár ezeknek elemzésével hosszan bibelődni. Viszont fontos naponta meglátni a jót, hálát adni érte, nem venni magától értetődőnek, hanem kimondani. Szép, ha a férj feleségének megköszöni a frissen vasalt ingeket, a finom ételt, a csinos frizurát, vagy a feleség hálás a férjének a falból lógó konnektor megjavításáért, a fűnyírásért, a birkózásért a gyerekekkel...

⁵ Unsere Marianische Sendung – Kentenich atya előadásából az ennabeureni templomban 1945. május 4-én.

„Próbálják meg őszintén a mellettük állóban csak a nemes tulajdonságokat szemlélni – a negatívumokat egyelőre tegyék zsebre –, és akkor majd felfedezhetik, mennyi benső gazdagság rejtőzik kapcsolatukban, ami talán még szundít.”⁶

A természetes szemek ehhez sokszor nem elégségesek, mert a természetünk gyenge, és rosszra hajló. A Szentlélek segítségét kérhetjük a fókuszváltáshoz.

Ha őszintén és alázatosan magunkba nézünk, belátjuk, hogy „az objektív létrend szerint a lényeges dolgokat a mi nagy, isteni Munkatársunk viszi végbe, és mi eszközök vagyunk az Ő kezében. Nem lenne vajon értelmetlen, ha az ecset, melyet a festőművész használt, a kép elkészülte után azzal akarna kérkedni, hogy milyen szép képet festett? Pedig milyen gyakran hasonlítottunk mi emberek ilyen beképzelt ecsetekhez! Arról is meg vagyunk győződve, hogy a nagy Mester is, aki irányítja az eszközt, akarja, hogy a mű tökéletesen elkészüljön. Az alázat és a hála a saját szegényességünk elismerése, de egyúttal az isteni erővel való egyesülés is”⁷ – ezért lehetünk végtelenül gondtalanok a gondok közepette is.

Hasonlóan működik a hála a házasságban is. Minden alkotás, siker és eredmény, amit létrehozunk kettőnk műve akkor is, ha a társunk tevőlegesen nem dolgozott rajta. A biztos háttér megteremtése, a rendkívül fontos láthatatlan munka elvégzése a lakás, a gyerekek, a beteg családtagok körül legalább akkora feladat, amit különösen nehéz elismerés és hála nélkül szinte huszonnégyórás szolgálatként végezni.

„Isten az én Atyám. Ezt mutatja életem könyve. Fontos megtanulni a saját életünk és a természet könyvéből olvasni, és aszerint elmélkedni. Minden eseményből, legyen az öröm vagy fájdalom, ki kell olvasnunk Isten atyai szeretetét, és hálás szívvel kell érte köszönetet mondanunk. És akkor majd egyre csodálatosabban tárul fel előttünk Isten szeretetének, atyai gondviselésének és irgalmának végtelen tengere. Ezáltal megtanulunk hálát adni.”⁸

Hol tudjuk Isten nyomait észrevenni és értelmezni életünkben?

Miért vagyok hálás?

⁶ Josef Kentenich

⁷ M.A. Nailis: Szentség a hétköznapokban, Magyar Schönstatt-Családmozgalom, Óbudavár, 1995

⁸ Josef Kentenich